

“H” Tam Thừa.

Phạm văn Thìn.

Thật bất ngờ khi nhận ra HỒ trong bộ quân phục ghé thăm tôi sau nhiều năm xa cách. Trông HỒ vẫn đom đống trau chuốt bộ cánh như ngày còn đi học, bộ râu- di ủi hồ ly quần thẳng tắp không một nếp nhăn. Đôi giày Bốt-đờ- xô đánh xi đen bóng nhoáng. Một quân nhân gương mẫu. Tôi khẽ thốt lên rồi hỏi:

- Mà về phép à ,

Kéo ghế ngồi, để chiếc mũ lưỡi trai trên bàn HỒ đáp:

- Không tao xin chuyển về hẳn đây. Mà khỏe không?

- Khỏe; mà về lâu chưa.

- Được hơn tuần; bận ít việc gia đình hôm nay mới ghé thăm mà.

- Mà về đơn vị nào?

- Quân Tiếp vụ!; Trung tâm Quân Tiếp Vụ Quân đoàn ở ngã ba Hoa Lư; tao mới trình diện sáng nay. Tuần sau chiến đấu.

- Gớm! lính hậu phương mà nói nghe máu lửa quá.

Hai thằng cùng cười. Cũng phải đến gần ba năm tôi mới gặp lại HỒ. Cuối năm Đệ tam ; tôi nhập ngũ; mãn khóa học quân sự ở quân trường Lam Sơn. Tôi học thêm một khóa chuyên môn Phi hành rồi ra trường; phục vụ tại Nha Trang được hơn năm thì xin hoán đổi về lại Pleiku. Ngày về thăm lại trường xưa được biết HỒ và một số bạn cùng lớp đã lần lượt lên đường nhập ngũ sau mùa Hè đỏ lửa; đám con trai lớp tôi lúc bấy giờ chỉ còn chưa đến một phần ba đang học thi Tú tài 2. Ngồi chưa nóng chỗ HỒ rủ rê:

- Ra quán lai rai tâm sự; tao nhớ bọn mà quá. Mấy đứa kia không biết giờ tụi nó ra sao.

- Ủ! thì đi. Mà nhậu Cây tơ được không?

- Nhậu tuốt. Từ ngày vào lính đến giờ tao chẳng tha món nào.

- Vậy thì trực chỉ quán Kim Phượng.

O0O

Quán vắng khách; có lẽ đương độ giữa tháng. Ở cái tỉnh lỵ đìu hiu toàn lính này thì mọi sinh hoạt, mua bán... đều lệ thuộc vào chu kỳ lương lính. Hàng quán chỉ tấp nập đông đúc vào những ngày cuối tháng rồi lại rai rai cho đến hết tuần đầu tiên của tháng sau. Chọn chiếc bàn gần cửa cho thoáng, vừa ngồi yên chỗ bà chủ quán đã đơn đã mời khách:

- Hai cậu dùng món gì?

- Chị cho một đĩa nướng, một đĩa thịt hấp với lòng nướng... Bốn cái chả Chìa.

- Cậu uống rượu gì?

- Cho hai xí rượu thuốc... À. ! chị cho thêm cái bánh tráng nữa.

Tôi ra vẻ sành điệu gọi một loạt thức ăn, HỒ tủm tỉm cười:

- Mà hay nhậu ở đây lắm hả?

- Không! Thịnh thoảng mới ghé.

Loáng một cái thức nhắm và rượu đã bày ra chật bàn. HỒ vắt chanh vào bát mắm tôm lấy dưa ngoáy đều, mắm sủi bọt dậy đều theo chiều đôi dưa, bốc mùi thơm hấp dẫn. Tôi rót rượu đầy hai cái ly xây chùng. Hai đứa nâng ly uống cạn, theo đúng cái thủ tục của dân nhậu.

Câu chuyện vui dần theo chiều vơi của chai rượu, HỒ khề khà kể cho tôi nghe những ngày tháng vất vả, gian khổ nơi quân trường Đồng Đế, chuyện buồn vui ở đơn vị. Rồi HỒ hỏi tôi về đám bạn cùng lớp ngày xưa.

Đám bạn học cùng lớp, bây giờ mỗi người mỗi phương. Bọn con trai phần đông chọn đường binh nghiệp, chỉ còn đám đứa may mắn đang lê la nơi giảng đường đại học, bọn lính tráng có tôi và vài thằng về lại Phố núi, nay có thêm HỒ nữa chắc cũng tròm trèm chục đứa. Có điều may mắn là tất cả đều thuộc lính ngành, ở hậu cứ không phải tác chiến, nên chưa có đứa nào già từ vũ khí. Các bạn gái cũng tứ tán mỗi người mỗi nơi, kể học Văn khoa Đà Lạt người Sư phạm Huế, Sài Gòn... Chỉ còn Bạch Quyển đang làm việc ở Ngân hàng Nông nghiệp tỉnh.

HỒ đột ngột hỏi:

- Mà có hay gặp bọn con gái không?

- Có! Vẫn gặp nhau vào dịp hè và Tết; bọn nó về thăm nhà.

- Mà còn nhớ Hoa chứ?

À! Thăng này đang nhắc đến người xưa của nó, tôi vờ hỏi lại:

- Mà hỏi Kim Hoa? (Vì lớp tôi có ba người bạn gái tên Hoa)
- Không!... Xuân Hoa mà quên rồi sao.

0o0

Quên thế nào được cô bạn học cùng lớp; cùng đường đi về suốt những năm trung học. Hồi đó trong lớp Xuân Hoa không đẹp nhưng xinh xắn và nổi trội hơn so với đám bạn nữ trong lớp nhờ làn da trắng hồng, dáng người mảnh mai, dễ nhìn. Bọn con trai trong lớp nhiều thằng hay ngắm trộm; trong đó có cả tôi. Sau hai năm chuyển trường qua Pleime học. Xuân Hoa và các bạn gái lại quay về trường cũ Pleiku để học nốt chương trình Đề nghị cấp. Chúng tôi lại được dịp học chung trường.

- À hôm hè vừa rồi Xuân Hoa có về chơi. Hoa đang học trong Sài Gòn; Tết thế nào cũng về. Uống hết ly rượu của mình, nhìn chai rượu cạn đáy, Hổ gọi thêm hai xị nữa mà chẳng cần hỏi ý tôi; tửu lượng kém, tôi hơi ngại nhưng đành chiều bạn, lâu ngày mới gặp xả láng cho bạn vui, tôi thâm nghĩ.

- Mà còn nhớ cái này không?!. Kỷ vật ...

Nói chưa dứt câu Hổ móc trong ví ra một tờ giấy màu xanh cất cẩn thận trong bao plastic. Tôi cầm tờ giấy giở ra. Tám câu thơ vẫn còn rõ nét, in trên nền giấy sơ - luya màu xanh đã ngả màu theo năm tháng; lòng thoáng bồi hồi xúc động nhớ lại chuyện năm xưa ...

0o0

Hôm ấy tôi đi học sớm để ôn bài vì hai giờ đầu lớp tôi làm bài kiểm soát môn Lý. Hổ đón tôi nơi cổng trường nhờ tôi trả hộ quyển vở Hổ mượn của Hoa. Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Lớp mà hôm nay không có giờ à. Sao lại nhờ tao?!
- Hai giờ đầu Kim Văn. Tao 'cúp' vì bạn việc nhà; mà giúp tao rồi...

Hổ nháy mắt hất hàm về hướng nhà ông Cai; ra điều sẽ đền công bằng châu giải khát, tôi chẳng màng đến châu nước của Hổ đãi nhưng nhận lời vì một thoáng tò mò chợt lóe lên trong tôi.

"*Thằng này tài thật mượn được vở của em Hoa*". Tôi thâm nghĩ. Nhưng sao không tự tay trả mà lại nhờ đến tôi? Lại còn trốn học nữa. Chắc có chuyện gì đây. Nhìn quyển vở bọc giấy bao màu tím thẫm; nhãn vở đề tên Xuân Hoa. Lớp 10B2 bên trên ghi môn Kim Văn bằng màu mực đỏ. Tôi ngẫm nghĩ suy đoán. Chắc bí mật nằm trong quyển vở này, lần giở những trang đầu không phát hiện ra điều gì.

Cuốn cong quyển vở ngón tay cái buông nhẹ những trang vở lần lượt giở và... một tờ giấy viết thư màu xanh rơi ra. Đây rồi! Tôi reo vui rồi nhặt tờ giấy sơ - luya màu xanh mở vội ra xem. Điều bí mật nằm giữa trang giấy; đó là bốn câu thơ trong bài Tuổi mười ba, của thi sĩ Nguyễn Sa.

*Áo nàng vàng, tôi về yêu hoa Cúc
Áo nàng xanh, tôi mến lá sân trường.
Sợ thư tình; không đủ nghĩa yêu đương
Tôi thay mực; cho vừa màu áo tím.*

H.Tam Thừa tặng.

Lãng mạn quá; mượn thơ để tán tình em. Ghê thật; lại còn ghi là H Tam thừa tặng nữa chứ, (vì Hổ tên họ đầy đủ là Huỳnh Hùng Hổ nên hay ký nháy là H³)

Oách nhè! ... tình tứ và đầy tính toán học. Nhưng sao lại xưng là tôi; phải mạnh dạn xưng anh chứ... khô khan và khách sáo quá. Không được! Xuân Hoa đâu có mặc áo nào màu vàng hay màu tím đâu mà đòi ... "thay mực" với... "về yêu hoa Cúc". Hôm đi cộng sổ điểm của lớp tôi thấy Hoa diện chiếc áo màu hồng; đi học Xuân Hoa vẫn mặc áo len màu xanh đen. Thăng này thiếu tính thực tế; áp dụng thơ không đúng chỗ và... và quá ư là gượng ép. Tôi thâm bình phẩm chê bai và cũng chợt hiểu ra rằng Tại sao một thằng kém toán hơn tôi, hôm đầu năm học lại dám hiên ngang ghi tên học ban B. Quả là lý lẽ của con tim đã làm cho Hổ không nghĩ đến con đường học vấn mờ mịt dành cho một kẻ kém toán mà dám học ban B. Hổ chỉ muốn học chung lớp với Xuân Hoa; muốn gần gũi để dễ bề ve vãn em. Nhưng tán tình thế này thì Xuân Hoa chê là cầm chắc.-

Hừ! thằng này không những kém toán mà còn kém cả văn chương nữa. Rồi chẳng hiểu sao cái máu nghịch ngợm, trêu người trong tôi nó trỗi dậy - trỗi dậy một cách mãnh liệt. Tôi nghĩ cách nghịch ngợm. Thoáng một cái trong tôi đã hình thành một trò đùa tai quái...

0o0

Nhắm lại lần cuối, trước khi hạ bút viết vào trang giấy đối diện có bốn câu thơ của Hồ chép là bốn câu thơ do tôi chế tác trong vòng chưa đầy năm phút. Tôi nắn nót trình bày thi phẩm của mình trên trang giấy màu xanh.

*Áo nàng hồng, anh về yêu hoa Giấy
Áo nàng đen, anh mền bếp sau nhà.
Sợ thư này không nói hết tâm tư
Anh tặng "H" thêm hai hòn xí mụi.*

Ông Ba Mươi tặng.

Thơ tình ve gái thì phải thực tế và chính xác như vậy nếu nói khác đi là giả dối không trung thực; sẽ bị từ chối thẳng thừng vì bị cho là thiếu thành thật. Cả một khối tình làm sao có thể gói gọn và diễn đạt hết trong có bốn câu thơ, bởi vậy phải nói thật để em thông cảm. "*Tâm tư của anh còn đầy ắp những suy tư về em, nhưng vì ngại ngần nên chưa thổ lộ hết. Em hãy đợi đấy!*" Tình yêu thì bao giờ mà chả cần đến kỷ niệm, kỷ niệm sẽ khiến người ta nhớ mãi đến nhau. Kỷ niệm càng sâu sắc càng nhớ nhau dai.

"Anh tặng "H" thêm hai hòn xí mụi."

Có bao giờ hết được xí mụi, còn học trò là còn xí mụi, còn xí mụi là còn nhớ đến nhau. Nhất là những lúc bỗng dưng thèm ăn xí mụi. Hai hòn xí mụi như hai dấu nhấn in đậm vào hồn nhau. Sâu sắc quá. Thơ hay thật. Tôi tự khen tôi!

Tôi gấp tờ thư làm đôi như cũ; tám câu thơ úp vào nhau như áp ủ khối tình của Hồ, tờ thư được kẹp vào giữa quyển vở. Quyển vở được trao cho Xuân Hoa trước đầu giờ học chiều hôm đó. Từ hôm đó và nhiều tuần lễ sau tôi để ý thì thấy Hồ vẫn vui vẻ; thỉnh thoảng Hồ còn nói chuyện với Hoa ra chiều tâm đắc. Chắc hai người bàn chuyện học hành và nói chuyện riêng tư, còn Hoa thì thỉnh thoảng nhìn tôi tủm tỉm cười; tôi nghĩ có lẽ hai người đang vui trong hạnh phúc. Tôi thêm được như Hồ. Thời gian qua đi câu chuyện lùì vào dĩ vãng.

0o0

Hôm nay nhìn lại lá thư tôi bồi hồi hỏi Hồ:

- Mà nhận lại thư này từ bao giờ.

Hồ buồn rầu không nhìn tôi khẽ nói:

- Cuối năm Đệ tam, Hoa kẹp lá thư vào cuốn lưu bút gửi trả lại tao.

- Thế Hoa có viết gì trong trang lưu bút không?

- Hoa nói tao gắng học, đừng nghĩ chuyện vắn vớ. Hồ khẽ thở dài!

Nghe tiếng thở dài tôi thấy niềm hối hận dâng lên trong lòng và tự trách mình vì trò đùa tai quái ngày nào.

Nâng ly rượu đầy tôi ngậm ngùi nói với Hồ:

- Tao nốc cạn ly này coi như tạ lỗi với mày. Về chuyện bốn câu thơ.

Nhìn tôi uống cạn ly rượu Hồ nói:

- Mà chẳng có lỗi gì. Chắc Xuân Hoa chê tao xấu trai...

Không! Hồ không xấu trai như nó cảm thán. Chợt nhớ lại mỗi lúc Hồ cười, tôi như ngộ ra duyên cớ vì sao khiến nó ôm mãi nỗi buồn cho đến hôm nay. Có lẽ Xuân Hoa chê Hồ sún răng...

...

Tiệc tàn hai thằng đàn ông "tập sự" khật khưỡng ra về. Dĩ nhiên là sau khi đã trả tiền. Phở xá lên đèn, con đường Hoàng Diệu bỗng dài hun hút...

Phạm văn Thìn.

